

DNS

A woman with long, light brown hair is the central figure. She is wearing a dark, textured jacket over a red and white patterned blouse with a white collar, and a white, voluminous skirt. She is sitting on the floor, looking directly at the camera with a serious expression. Her hands are raised in front of her, with her index and middle fingers extended to form a heart shape. The background is dark and indistinct.

Anne
Pedersdotter

En kvinnes oppgjør

I 1590 ble Anne Pedersdotter brent som heks i Bergen. Saken mot henne er en av de best dokumenterte trolldomssakene i Norges historie. «Anne Pedersdotter» handler om en prestekone som blir rammet av en religiøs og politisk maktkamp fordi hun bryter med samfunnets konvensjoner.

Dette temaet er dessverre like aktuelt i vår egen tid. Det handler om samfunnets grenser for hva en kvinne kan tillate seg. Det handler om mulighetsrommet til kvinner.

FN rapporterer at opp mot 20 000 kvinner hvert år blir drept som følge av såkalte æresdrap. I følge FN har dette skjedd i 26 land. Blant metodene som brukes er tortur, brenning, stening og kvelning. I Saudi Arabia blir kvinner halshugget og pisket. I land som Afghanistan og Pakistan blir kvinner som søker utdannelse truet og drept. Årets fredsprisvinner Malala Yousafzai sto modig fram og sloss for alle kvinners rett til utdannelse og egne valg, etter at hun selv ble skutt i hodet av Taliban i oktober 2012.

Men «Anne Pedersdotter» handler også om mye annet, og forholdet mellom Anne, ektemannen, stesønnen og svigermoren står sentralt. Det er nok også derfor styk-

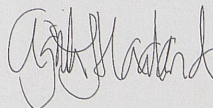
ket fikk plass i Morgenbladets kanon over de 10 beste dramatiske verkene i Norge.

«Anne Pedersdotter» er et melodrama, og vi er stolte over å gi den historiske fortellingen en helt ny og musikalsk ramme. Den svenske instruktøren Leif Stinnerbom har gjennom mange år utviklet sitt eget formspråk basert på folkemusikk og folkekultur. I denne versjonen av «Anne Pedersdotter» fortelles derfor historien både gjennom tekst og dans og nykomponert musikk.

Reny Gaassand Folgerø er en av ensemblets beste skuespillere, og vi gleder oss over at hun endelig får sin første tittelrolle i en forestilling for voksne.

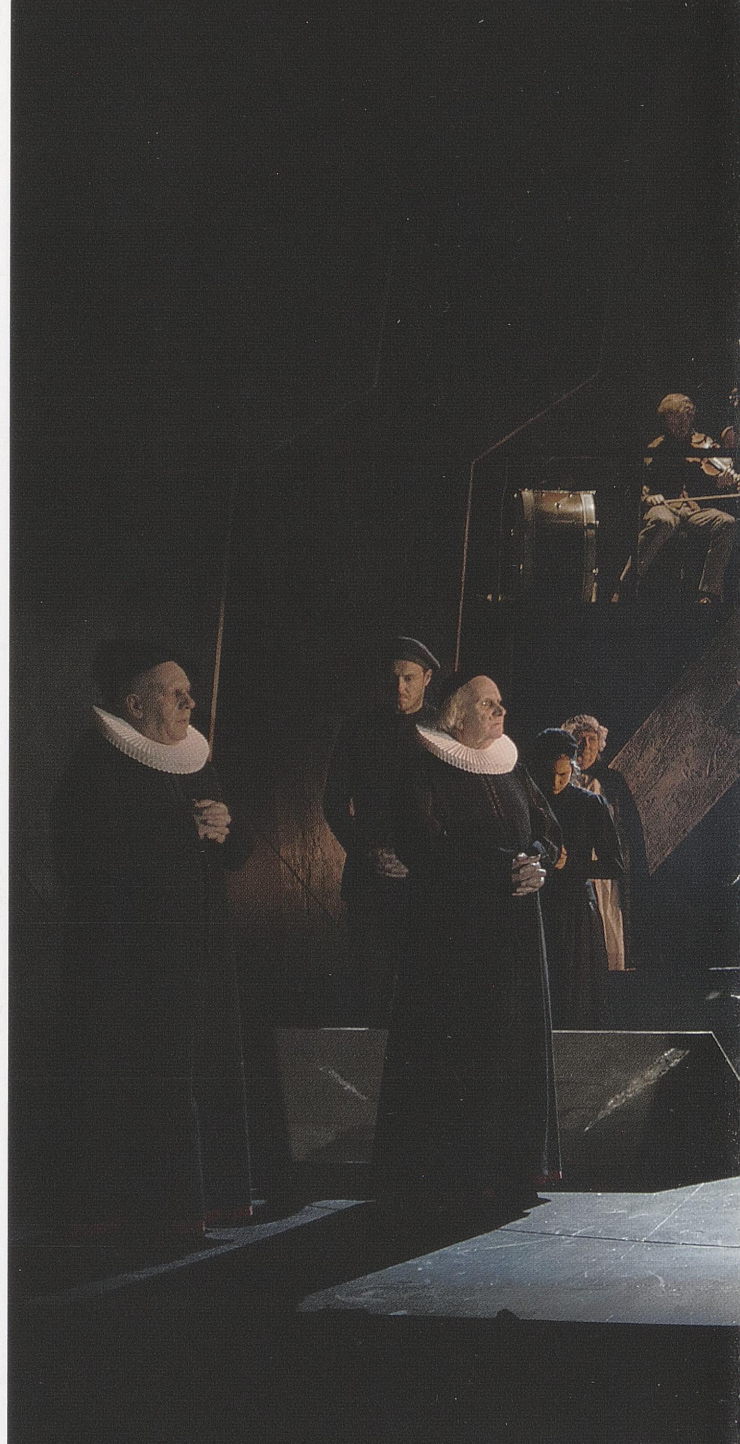
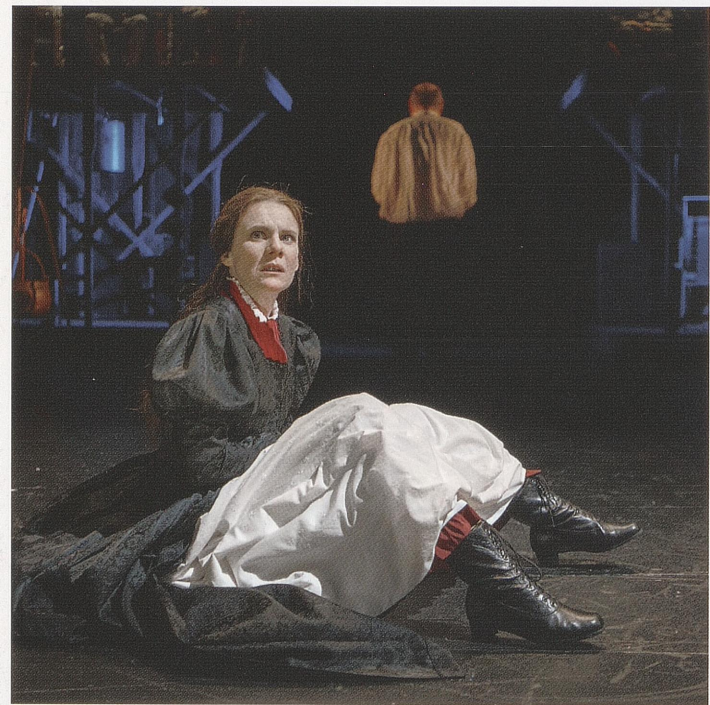
Velkommen til en virkelighet som var rådende i Bergen på 1500-tallet, og som dessverre sier noe om kvinners situasjon i mange land også i 2015.

Velkommen i teatret!
Agnete G. Haaland

Teatersjef

Da Bergen var en syndens pøl...

Av Finn Bjørn Tønder

Velkommen til Bergen på en tid da kniven satt løst i sliren! Velkommen til andre del av 1500-tallet, der knivstikking, fyll og hor var en del av bergensernes hverdag. Og der voldsnivået var uvanlig høyt. Bare i 1562 noterte Anne Pedersdotters mann, Absalon Pedersønn Beyer, seks drap i Bergen. I en by med vel 6.000 innbyggere er det mye. Veldig mye. Dessuten kunne et drap godt skje etter en helt ordinær krangel.

Selv en embetsmann kunne ty til våpen hvis han følte seg krenket...

Vi vet faktisk en god del om denne tiden i Bergen. Også takket være Absalon Pedersønn Beyer, som gestaltes av Jon Ketil Johnsen i kveldens stykke. Absalon skrev nemlig dagbok (1552–1572) og den er bevart. Han gir blant annet denne beskrivelsen: «O Bergen, Bergen når vil du en gang slutte med hor, skjørlevnet, drukkenskap og mord? Jeg frykter at dette høye fjell som Fløyen står på vil lukke dine øyne, slik at man skal si deg: Se de grushauger hvor Bergen har ligget. Stor ulykke truer deg dersom du ikke kommer til besinnelse igjen.»

Som slottsprest på Bergenhus (fra 1566) hadde da også Absalon grunn til å være bekymret over den moralske tilstanden blant bergenserne. Det var for eksempel en kjent sak at de prostituerte i Øvregaten ikke bare betjente tyskerne på Bryggen og andre tilreisende. Det var også til disse horene deler av presteskaper gikk. Og tro

ikke at det ble mindre prostitusjon ved at byens myndigheter flyttet bordellene nordover fra Øvregaten. Kanskje ikke så rart da at humanisten og moralisten Beyer uttrykte seg slik om byen han vokste opp i:

«Ve deg Bergen, du fule Sodomas og Gomorras søster». Absalon Pedersønn Beyer var med andre ord ganske så sikker på at det ville gå rett vest her vest. Selv var han født i Sogn, men ble foreldreløs som liten gutt, og flyttet derfor til slektninger i Bergen.

Vil du ha flere detaljer om livet i Bergen på den tiden vi i dag tar deg med tilbake til, anbefales professor Nils Giljes bok, «Heksen og humanisten», som er kommet ut på Fagbokforlaget. Gilje har også gitt DNS-ensemblen under prøvetiden av dette stykket en rik innføring i Anne Pedersdotters liv, og om Bergen på slutten av

1500-tallet. De fikk høre om bergensere som var enda mer spontane og med langt flere følelser utenpå huden enn vi bergensere har i dag. Ble man forbanna, så ble man det. Og var man glad, så viste man også det. Mye mer enn i dag, utrolig nok. I tillegg drakk man mye alkohol. En av årsakene var at drikkevannet i Bergen var infisert. I tillegg til melkemangel førte dette til at øl først og fremst ble en nødvendighet for å slukke tørsten. I kjølvannet av dette fulgte løsaktighet, krangel, slagsmål, vold og drap.

INGENTING VAR TILFELDIG

Det er ikke alltid like lett å forstå hvordan folk var før i tiden. Hvordan tenkte de? Hva forsto de? For bergenserne på 1500-tallet var vel ikke like kloke som oss? Det tenker vi gjerne, og tar ganske sikkert feil. Men de hadde annen kunnskap enn oss. Det er i dag selvsagt ikke lett å gi en eksakt beskrivelse av hvordan våre forfedre i Bergen var. Men gjennom Nils Giljes bok og annen litteratur tegnes en viktig forskjell på den tiden Anne Pedersdotter levde i og nå. Hverken leg eller lærd på 1500-tallet trodde noe skjedde tilfeldig. De mente oppriktig at det alltid var noen som var ansvarlig for en pest, en ulykke eller en sykdom, for eksempel. Hvis et barn døde var det på en måte bestemt, og hadde en mening. Og hvis en person ble utsatt for en plutselig sykdom, ja da var den ganske så sikkert påført av noen andre. Dette trodde folk, og oppførte seg der etter. I tillegg var det nok også mange som utnyttet at folk tenkte slik. Ønsket du din nabos hus eller kone,

var det kanskje ikke så dumt å så en mistanke... Ellers var også 1500-tallsfolket helt klart av den oppfatning at Gud hadde kontroll på det meste.

TRODDE PÅ MAGI

En annen viktig forskjell på oss i Bergen i 2015 og på de bergenserne som trakk rundt her for rundt 500 år siden, er at de trodde på magi, trolldom og hekser. Også det var en del av hverdagen. Dessuten trodde også de lærde på slikt. Nils Gilje skriver for eksempel at Anne Pedersdotter og hennes mann var overbevist om at det fantes mennesker som kunne kaste trolldom på andre.

Ja, Anne Pedersdotter var ikke noe bedre enn de som utpekte henne som heks. Hun skal selv ha navngitt en annen kvinne og beskyldt henne for hekseri. Nils Gilje slår da også fast at det er for enkelt å hevde at de som ble beskyldt for trolldom og hekseri, og ofte brent på bålet hvis de ble funnet skyldig, var ofre for en ond ideologi tvunget nedover av makthaverne. Han gjør det klart at hekseprosessene neppe hadde vært mulig uten at folk flest aksepterte tanken om trolldom. Men ordene vi bruker i dag om det magiske, brukte man neppe på 1500-tallet. Man snakket om signing, lesing og kunster. For eksempel kunne man lese «tegn» fra de utroligste steder, og skjønne at noe kom til å gå galt. Og man kunne forbanne et menneske man mislikte. Skjedde det senere noe med denne personen, ja da var man overbevist om at forbannelsen hadde hatt sin kraft.

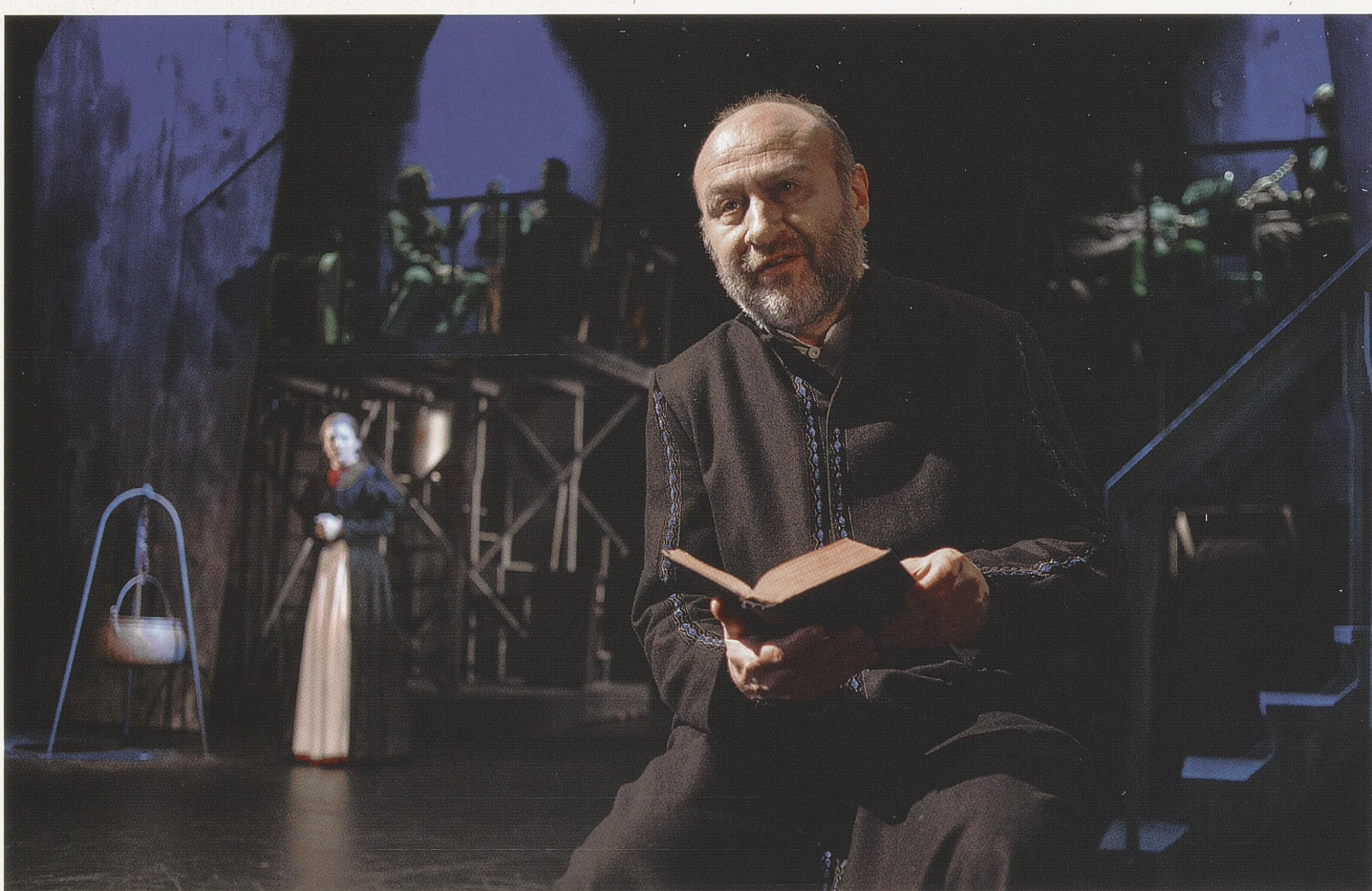
ANNES HISTORIE

Og det er altså i denne tiden at Anne Pedersdotter, spilt av Reny Gaassand Folgerø, blir anklaget og dømt for å ha tatt livet av fem voksne mennesker og et barn. I tillegg ble hun beskyldt for å ha skadet husdyr og av-

linger, samt sørget for at et pæretre ikke kunne bære frukt. Hun ble også dømt for å ha brukt sin tjenestef jente til å ri på til hekseabbat, og dessuten vært med på djevelske sammensvergelses med det mål å ødelegge hele Bergen med brann og oversvømmelse. Dommen ble effektivt 7. april 1590. Da ble Anne brent på bål på retterstedet like ved dagens Akvariet på Nordnes. I dag står Heksesteinen på det stedet, reist som et nasjonalmonument over ofrene for hekseprosessene i Norge. Over 300 mennesker ble henrettet for trolldom på 1500- og 1600-tallet i Norge. Anne er blitt den mest kjente. Både fordi hun var en av få «hekser» fra høyere sosiale lag. Dessuten finnes rettspapirene den dag i dag.

Hun ble født i Trondheim i første halvdel av 1500-tallet, og ble gift med humanisten og presten fra Bergen, Absalon Pedersønn Beyer, i 1552. De bosatte seg i Bergen, der han både var rektor og teologisk lektor. Fra 1560 var han skriver ved domkapitlet og fra 1566 slottsprest på Bergenhus. Han var også en av Norges fremste humanister, opptatt av historiske studier og viste dessuten stor interesse for guddommelige tegn på himmelen over Bergen. En av hans spesialiteter var tolkning av skyformasjoner. Paret skal i følge flere kilder ha fått åtte barn, men bare tre skal ha vokst opp.

Absalon Pedersønn Beyer døde i april 1575, men allerede før han gikk bort skal Anne første gang ha blitt anklaget for trolldom. Hun ble beskyldt for å ha tatt livet av mannens onkel, Gjeble Pedersønn. Motivet skal ha vært at hun ønsket at Absalon skulle få overta som biskop. Mange kilder setter beskyldningene mot Anne inn i en maktkamp mellom presteskaper og storborgerskaper. Anne ble ikke dømt for trolldom i ektemannens levetid. Absalon skaffet henne fribrev fra kongen i København.

Da mannen døde fikk hun fra kongen også fritak for skatt, samt tillatelse til å bosette seg hvor hun ville i landet. Anne Pedersdotter var imidlertid en bitter kvinne på grunn av trolldomsanklagene. Og hun var stor i kjeften; absolutt en av «kjeftakjerringene» i datidens Bergen.

Dermed fortsatte ryktene, og hun besvarte dem med å spre om seg med forbannelser og kjefting. Man blir ikke populær av slikt, og Anne var ofte i krangel med naboer og andre. En enke, som i tillegg hadde vært gift med noe

så upopulært som en humanist, ble derfor et lett offer. Nå kunne hun ikke lenger vernes av prestemaken. Trolldomsryktene ble derfor til anklager.

I mars 1590 ble det så reist trolldomssak mot Pedersdotter igjen. Vi vet alle hvordan det gikk. Langt ute på Nordnes ble hun rett og slett brent i hjel på et bål. Vitneforklaringene hadde vært mange og sterke. Annes tjenestejente gjennom 20 år, Elina, kunne blant annet bekrefte at Anne hadde brukt henne som ridehest når hun fløy gjennom luften til heksestevne på

Lyderhorn og Fløyen. Elina kunne også fortelle at det på disse stevnene, tre julenetter på rad, ble planlagt trolldomsaksjoner mot Bergen by, naturkatastrofer og annen djevleskap. Andre vitner sa de hadde sett Anne sammen med demoner, ja til og med sammen med en skapning uten hode.

Trass protester fra flere i Bergens presteskap ble Anne Pedersdotter dømt til døden. Pedersdotters familie fikk gjenopptatt saken seks år senere. Men heller ikke datidens Høyesterett ga Anne medhold post mortem.

DIKTET LITT

Ingen vet med nøyaktighet når Anne Pedersdotter ble født. Men det antas at hun var jevngammel med sin mann, og derfor var rundt 60 år da hun ble brent som heks i 1590. Stykket du i dag får se holder seg ikke helt til den sanne historien om Anne. Bergenseren Hans Wiers-Jenssen var en stor dramatiker, og har tatt seg sine dikteriske friheter. Han gjorde blant annet Anne til betydelig yngre enn sin mann. Og han ga Absalon en sønn fra første ekteskap; en sønn som var på alder med Anne. Det oppstår ofte søt musikk mellom jevnaldrende. Så også i Wiers-Jenssens versjon om Anne og stesønnen Martin (spilt av Pål Rønning). Dermed fikk også dramatikeren inn et trekantdrama i en historie som hadde mye dramatik fra før. Og så spedde han dessuten på med en svigermor som slett ikke har levd i Bergen i virkeligheten. Hvis du har lest nøye tidligere i denne artikkelen fikk du med deg at Absalon var foreldreløs da han som barn kom til Bergen fra Sogn. I teaterversjonen har han likevel en gammel mor; Merete Beyer (spilt av Rhine Skaanes), av mange utropt til Bergens verste svigermor gjennom alle tider. Nei, hun hadde det ikke lett, Anne Pedersdotter. Hverken i virkeligheten eller i den versjonen du blir med inn i her på Den Nationale Scene. Men da hun levde slapp hun i alle fall svigermoren...

Anne Pedersdotter

A theatrical production scene. A woman in a white, two-piece dress stands on a wooden ladder, looking upwards. Several men in dark, historical-style clothing are positioned around her, some holding ropes or poles. The background is dark, suggesting an indoor stage setting.

Av Hans Wiers-Jenssen

Regissør: Leif Stinnerbom
Scenograf: Silje Sandodden Kise
Kostymedesigner: Inger Stinnerbom
Koreograf: Jimmy Meurling
Komponist: Magnus Stinnerbom
Lysdesigner: Arne Kambestad/Marte Stormo
Dramaturg og språkbearbeidelse: Anders Hasmo Dahl

MED

Anne Pedersdotter: Reny Gaassand Folgerø
Absalon Pedersønn Beyer: Jon Ketil Johnsen
Martin: Pål Rønning
Merete Beyer: Rhine Skaanes
Biskop Jens Schelderup: Eirik del Barco Soleglad
Mester Laurentius, prest til Fjeldberg: Bjørn Willberg Andersen
Mester Olaus, prest til Manger: Sverre Røsummoen
Mester Johannes, prest til Fana: Frode Rasmussen
David Syngemester: Eirik del Barco Soleglad
Anfører for bysvennene: Ole Martin Aune Nilsen
Herlofs-Marte: Sissel Ingri Tank-Nielsen
Jørund: Katrine Dale
Bente: Elin-Wenche Pedersen/Eva Karin Budal

Statister: Marta Krakus, Daniel Johannessen,
Alv Myhre Fossum, Irene Linnea Bøgh Vaksdal

Endring i rollebesetningen:

Anne Pedersdotter: Katrine Dale
Mester Johannes: Eirik del Barco
Soleglad
Jørund: Irene Waage

MUSIKERE

Kapellmester, moraharpe, kontrabasharpe, strykeharpe, fele, munnharpe, trøpedal: Daniel Sandén-Warg
Fele, oktavfele, tromme: Erlend Viken
Gitarer, trøorgel, langeleik, tanbur: Stein Urheim
Fløyter, duduk, trøorgel, perkusjon: Jan Kåre Hystad
Kapellmester vikar uke 16 og 17: Anders Norudde

Inspisient: Kirsti Rosseland | Lydtekniker: Tor Endre Kalvenes
Maskedesigner: Mette Noodt | Rekvizitør: Dorthe Mowinckel Keyser/
Frode Prestegård | Sufflør: Maria K. Straume

Forestillingen varer i ca. 2 timer og 20 minutter, inkludert pause.

Takk til professor Nils Gilje for inspirerende foredrag.
Dekor og kostymer er produsert på Den Nationale Scenes verksteder. Det er ikke tillatt å fotografere, filme eller gjøre lydopptak under forestillingen.

PREMIERE PÅ STORE SCENE 21. MARS 2015

25 år siden sist

Foto fra «Anne Pedersdotter» i 1955 med blant andre Tore Dyveke Segelcke som Anne (foran) og Agnes Mowinckel (t.h.) som Merete Beyer.

«Anne Pedersdotter» av Hans Wiers-Jenssen har ikke vært spilt på DNS siden 1990. Da hadde Marianne Nielsen rollen som Anne, mens Bjørn Willberg Andersen (også med nå) var Martin. Frode Rasmussen, som spiller prest i årets versjon, hadde rollen som Absalon Pedersønn Beyer.

Bergen er kanskje Hans Wiers-Jenssen mest kjent for «Jan Herwitz». I likhet med det stykket hadde også «Anne Pedersdotter» urpremiere på Nationaltheatret i hovedstaden, 18. februar 1908.

Første oppsetning på DNS var i 1909, med premiere 22. mars. Regien var ved dramatikerens personlig, og kritikken var gode. Magda Blanc hadde rollen som Anne. Stykket ble også spilt noen ganger både i 1910 og 1911, med nøyaktig samme rollebesetning. Det ble også spilt et par ganger i 1912 med de samme skuespillerne, men 6. desember det året gjestet Johanne Dybwad i rollen som Anne Pedersdotter.

Så gikk det noen år før bergenserne kunne se «Anne Pedersdotter» på DNS igjen. I 1927 var det imidlertid premiere 2. desember med Tore Segelcke som Anne og Karl Bergmann som Absalon. Regissør var Christian Sandal. Det tok 28 år til før «Anne Pedersdotter» igjen prydet plakatene på DNS. I 1955 regisserte Agnes Mowinckel stykket. Mammaen til dagens teatersjef Agnete G. Haaland, Anne Gullestad, spilte hovedrollen som Anne Pedersdotter, mens Rolf Berntzen var Absalon P. Beyer. Agnes Mowinckel instruerte også seg selv som Merete Beyer.

Også i 1967 ble «Anne Pedersdotter» spilt på Den Nationale Scene i Bergen. Men da som gjestespill fra Nationaltheatret under Festspillene i Bergen. Liv Ullmann spilte Anne, og Stein Grieg Halvorsen hadde rollen som Beyer. Ganske nøyaktig 425 år etter at Anne Pedersdotter ble brent som heks på Nordnes, 7. april 1590, settes stykket nå opp igjen – nå med svenske Leif Stinnerbom som regissør og med en musikk du aldri har hørt før.

Anne Pedersdotter som teater

Av regissør Leif Stinnerbom

Det er et fantastisk drama Hans Wiers-Jenssen har skapt! Et psykologisk kammerspill, der vi får krype under huden på mennesker som under helt spesielle forhold stadig er i kamp; med seg selv, med hverandre og med samfunnet rundt.

Skuespillet er også, i beste mening, et melodrama, der vi befinner oss i en verden hvor realismen fylles av spektakulære tablåer, sjokkerende hendelser, svulstige gester, storslagen retorikk og en spenningsladet teatralitet (det som peker på teater som teater, red.anm.). Det er sterke, lidenskapelige følelser som vekkes under spillets gang, noe jeg tror 1500-tallets følelsesstyrte mennesker skulle ha kjent seg igjen i.

En viktig del av melodramaets formspråk var også det overraskende elementet, der tilfeldigheter og merkelige sammentreff bidrar til den uventede handlingen. For teaterfolk som elsker å fortelle historier med overraskende vendinger, er det selvsagt en fryd å få arbeide med «Anne Pedersdotter»!

Melodrama betyr jo egentlig musikkdrama, og musikken er en svært viktig del av vår oppsetning. Musikken er nykomponert til denne tolkningen av «Anne Pedersdotter» og spilles av noen av Norges fremste folkemusikere. Musikkens funksjon er å være med og fortelle handlingen i dramaet, gi skuespillerne energi og kraft, samt å åpne publikums følelser innenfor de

dramatiske hendelsene. Skuespillerne tar musikken inn i seg og er musikalsk og dansende i sine bevegelser. Dette skaper også en ekstra teatralitet som blir noe mer enn bare den realistiske hverdagen.

I stykket «Anna Pedersdotter» fortelles like mye under overflaten som i de uttalte ordene. Rollefigurene er hele tiden fullt opptatt med å lese de andres undertekster og skjulte budskap, noe vi jo alle gjør i det virkelige liv. Og akkurat som i virkeligheten stemmer av og til våre antakelser, men like ofte tar vi feil og tolker inn noe som ikke finnes hos den andre. Dette leder selvsagt til misforståelser og fatale resultater som får dramaet til å ta uventede veier.

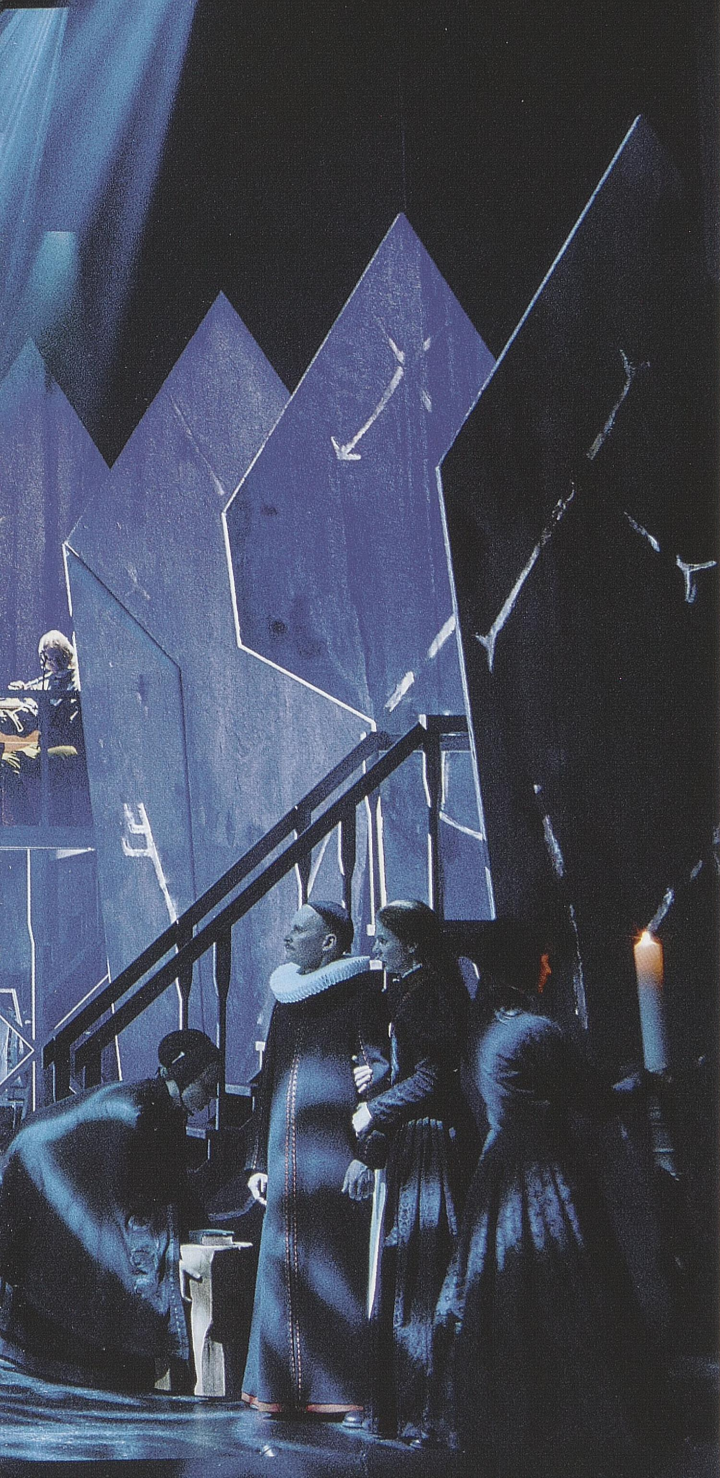
Det store spørsmålet i dramasjangeren handler om menneskers valg og følgende av disse valgene - det som de greske tragedienes mestre mente var den menneskelige tragedien; vi havner hele tiden i situasjoner der vi tvinges til å ta valg, uten at vi kan se den ytterste konsekvensen av disse valgene. Det fører til at selv valg vi tar i beste mening kan gi katastrofale følger. Spørsmålet er da hvilket ansvar vi har for disse konsekvensene.

I vårt drama foretar alle rollefigurene disse valgene. Og spontane uttalelser, uttrykt med sterke følelser, får uventet resultat. Man skulle kunne avslutte med August Strindbergs ord i hans « Et drømmespel»; «Det är synd om människorna!»

(Til norsk ved Finn Bjørn Tønder)

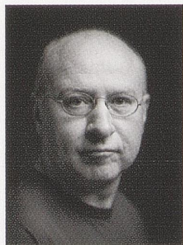

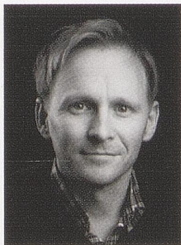
PÅ SCENEN

Reny Gaassand Folgerø

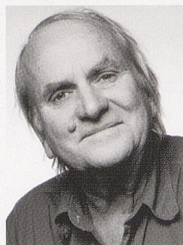
Jon Ketil Johnsen

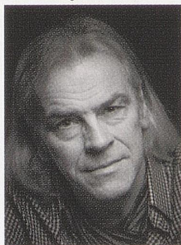
Pål Rønning

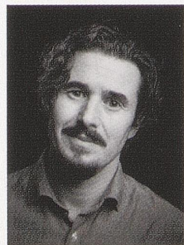
Rhine Skaanes

Frode Rasmussen

Bjørn Willberg Andersen

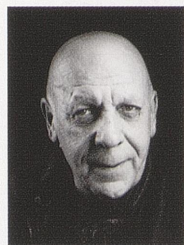
Eirik del Barco Soleglad

Sissel Ingrid Tank-Nielsen

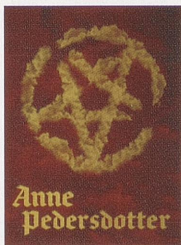
Ole Martin Aune Nilsen

Sverre Røssummoen

Katrine Dale

Anne
Pedersdotter

LES MER OM VÅRE SKUESPILLERE PÅ DNS.NO

BAK SCENEN

Team Stinnerbom

Leif Stinnerbom er regissør og teatersjef på Västana Teater. Han er anerkjent for sitt folkloristiske scene-språk. Hans teaterfilosofi tar utgangspunkt i den folkelige kulturen og skaper fargesterke og kreative rom for kunsten der tekst, musikk og bilder smeltes sammen i en ekspressiv fortellende teaterform. Stinnerbom har lenge vært aktiv som regissør i Norge, og har med få unntak alltid med seg sin kone Inger Stinnerbom som kostymedesigner og sønnen Magnus Stinnerbom som komponist. Begge jobber også på Västana teater og Inger har designet kostymer der siden 1990. Magnus arrangerte også musikken til «Tryllefløyten» for Rikskonsertene i samarbeid med svenske Riksteatern på Den Norske Opera, i forbindelse med 100-års jubileet for unionsoppløsningen med Sverige i 2005 sammen med Daniel Sandén Warg, som er musiker og kapellmester i «Anne Pedersdotter». Magnus har vært musikkansvarlig ved Västana Teater siden midten av 1990-talet. For «Peer Gynt» på Rogaland Teater var Leif nominert til Heddaprisen for beste regi i 2002. Andre stykker i Norge familien Stinnerbom har gjort er «Og så kan hunden komme» på Nord-Trøndelag Teater i 2013 og «Fossegrimen» på Det Norske Teatret i 2013. Sist «Team Stinnerbom» var på Den Nationale Scene var i 2004 på «En Midtsommernattsdrøm». Både Inger og Leif Stinnerbom har mottatt kongens fortjeneste-medalje i Sverige for sin innsats ved Västana Teater.

Scenograf

Silje Sandodden Kise er utdannet scenograf fra Statens Teaterhøgskole/KhiO, UiB og Bergen Arkitektskole. Hun har base i Bergen, og jobber med teater, dans og opera, både på institusjonsteatre og det frie feltet.

På DNS har hun tidligere hatt scenografi og kostymedesign for «Pippi Langstrømpe» og «Evig Ung». Hun har arbeidet mye for Hordaland Teater, med bl.a. Veggen (som vant Heddaprisen for beste barneforestilling 2011), «Magnet» og «Stille Natt». Av andre forestillinger kan nevnes «Tyl» på Sogn og Fjordane Teater, «Little Shop of Horrors» på Rogaland Teater, og flere nyskrevne verk for barn på Den Norske Opera. Silje arbeider også tverrfaglig med andre prosjekter, som kunstutstillinger og performance. De siste årene har hun fokusert på forestillinger der scenografi og musikk integreres.

Koreograf

Jimmy Meurling har en lang rekke produksjoner bak seg. Han har arbeidet med familien Stinnerbom i over ti år og har flere ganger jobbet med produksjoner i Norge der folkedans har vært sentral, nå også i «Anne Pedersdotter». Stykker han tidligere har satt opp i Norge er «Sol av Isfolket» på Valdres Folkemuseum i 2011, «Fossegripen» på Oslo Konserthus i 2013 og «Svartefela» på Kilden Teater- og konserthus i 2014.

Musikere

Folkemusikerne **Daniel Sandén-Warg** og **Erlend Viken**, den sjangerkryssende gitaristen **Stein Urheim** fra Bergen og vår egen allsidige musikalske leder og treblåser **Jan Kåre Hystad** utgjør orkesteret som sitter på scenen. Daniel har sin base på Rysstad, Setesdal, der han er tradisjonsbærer på hardingfele og munnharpe. Han arbeider som frilans musiker og spiller med artister som Odd og Aasmund Nordstoga, Kirsten Bråten Berg, Sissel Kyrkjebø m.fl. Erlend kommer fra en stor musikerslekt og begynte å spille fele som 6-åring. Han komponerer musikk til Frikar Dance Company og har komponert for

Teater Innlandet. Erlend er mest aktiv med sin egen Erlend Viken Trio, men spiller også sammen med flere andre musikere. Stein er musiker og komponist, og er kjent fra samarbeid med bl.a. Mari Kvien Brunvoll og Gabriel Fliflet (Åresong), i tillegg til deltakelse i mange andre grupper, prosjekter og utgivelser.

Scenograf Silje Sandodden Kise og regissør Leif Stinnerbom

Fra venstre Stein Urheim, Daniel Sandén-Warg, Jan Kåre Hystad og Erlend Viken

169 169 012

OBOS-
medlemmer
opplever mer
for mindre!

Fordeler **hele livet**

Som OBOS-medlem stiller du foran i køen den dagen du skal kjøpe egen bolig. Du får også en rekke fordeler alle de årene du ikke benytter deg av forkjøpsretten:

- Inntil 50 % rabatt på bolig- og kulturtilbud.
- Svært gode betingelser på lån, sparing og forsikring.
- Forkjøpsrett til 80 000 nye og brukte OBOS-boliger.

BLI MEDLEM:

www.obos.no eller send sms: **OBOS** til **2030**.

AS Den Nationale Scene, Pb 78 Sentrum, 5803 Bergen, Tlf.: 55 54 97 00, Billetter: 55 60 70 80

Ansvarlig utgiver: Agnete G. Haaland | Redaktør: Finn Bjørn Tønder | I redaksjonen: Ole Friele jr., Leif Stinnerbom og Anders Håsmo Dahl

Scenefoto: Odd Mehus | Portrettfoto: Magnus Skrede | Design: Neolab by Knowit | Trykk: Bodoni | Program nr. 4 – 2015 | Kr. 30,-